

Arrest

nr. 189 787 van 17 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1995.

Op 6 juli 2017 wordt de verzoekende partij op heterdaad betrapt op inklimming door de scheepvaart politie van Brugge.

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S(...)

voornaam: A(...)

geboortedatum: 01.01.1995

geboorteplaats: ERITREA

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.002877/2017 van de politie zone van SPN Scheepvaartpolitie Brugge.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren. Er bestaat dus een risico op onderduiken.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.002877/2017 van de politie zone van SPN Scheepvaartpolitie Brugge.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren. Er bestaat dus een risico op onderduiken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M., L., attaché , gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van SPN Scheepvaartpolitie Brugge en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel, de betrokkene, (...), op te sluiten (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft door niet te onderzoeken of er een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling indien de verzoekende partij zou gerepatriëerd worden naar Eritrea, indien Duitsland niet met de overname zou

instemmen. De verzoekende partij geeft ook een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) waarbij ze onder meer stelt dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dient te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Om de situatie in Eritrea te duiden, wijst de verzoekende partij op recente rapporten van Human Rights watch van januari 2017, van Amnesty International van 2016/2017, het periodiek rapport van de Sheila B. Keetharuth, de "Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea" en op een artikel uit Forced Migration Review met betrekking tot de risico's en de opvolging van Eritreeërs die gerepatrieerd werden naar Eritrea.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"1.PRINCIPES

1.DE L'ARTICLE 3 DE LA CONVENTION EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1.1.De la disposition légale

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

1.2. Du caractère général des obligations découlant de l'article 3

Dans l'arrêt de Grande Chambre Labita c. Italie, la Cour européenne des droits de l'homme déclare ce qui suit :

« L'article 3 de la Convention, la Cour l'a dit à maintes reprises, consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. Même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé, la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention et des Protocoles nos 1 et 4, et d'après l'article 15 § 2 il ne souffre nulle dérogation, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (arrêts Selmouni c. France [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999-V, et Assenov et autres c. Bulgarie du 28 octobre 1998, Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII, p. 3288, § 93). La prohibition de la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants est absolue, quels que soient les agissements de la victime (arrêt Chahal c. Royaume-Uni du 15 novembre 1996, Recueil 1996-V, p. 1855, § 79) (...) » (Nous soulignons).

1.3.Des principes généraux concernant l'application de l'article 3 dans les affaires d'expulsion

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsions, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (voir, par exemple, Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 113, CEDH 2012, Üner c. Pays-Bas [GC], no 46410/99, § 54, CEDH 2006 XII, Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, 28 mai 1985, § 67, série A no 94, et Boujlifa c. France, 21 octobre 1997, § 42, Recueil des arrêts et décisions 1997 VI). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir, notamment, Saadi c. Italie[GC], no 37201/06, §§ 124-125, CEDH 2008).

112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (Mamatkoulou et Askarov c. Turquie [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005 I). Au regard de ces exigences, pour tomber sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le

requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause (Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001 II) » (Nous soulignons)

1.4. De l'appréciation de l'existence d'un risque réel

Selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, « (...) pour qu'un éloignement forcé envisagé soit contraire à la Convention, la condition nécessaire – et suffisante – est que le risque pour l'intéressé de subir dans le pays de destination des traitements interdits par l'article 3 soit réel et fondé sur des motifs sérieux et avérés (...) » .

La Cour européenne des droits de l'homme précise ce qui suit au sujet de l'appréciation de l'existence d'un risque réel :

« 113. Pour apprécier l'existence d'un risque réel de mauvais traitements, la Cour se doit d'appliquer des critères rigoureux (Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, § 96, Recueil 1996 V, et Saadi, précité, § 128). Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger un traitement contraire à l'article 3 (voir, par exemple, Saadi, précité, § 129, et N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). (...)

114. L'appréciation doit se concentrer sur les conséquences prévisibles de l'expulsion du requérant vers le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres à l'intéressé (Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 108, série A no 215). À cet égard, et s'il y a lieu, la Cour examinera s'il existe une situation générale de violence dans le pays de destination (Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, § 216, 28 juin 2011).

(...)

116. Dans une affaire d'expulsion, il appartient à la Cour de rechercher si, eu égard à l'ensemble des circonstances de la cause portée devant elle, il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on le renvoie dans son pays, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention. Si l'existence d'un tel risque est établie, l'expulsion du requérant emporterait nécessairement violation de l'article 3, que le risque émane d'une situation générale de violence, d'une caractéristique propre à l'intéressé, ou d'une combinaison des deux. Il est clair néanmoins que toute situation générale de violence n'engendre pas un tel risque. Au contraire, la Cour a précisé qu'une situation générale de violence serait d'une intensité suffisante pour créer un tel risque uniquement « dans les cas les plus extrêmes » où l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence (Sufi et Elmi, précité, §§ 216 et 218 ; voir aussi, notamment, L.M. et autres c. Russie, nos 40081/14, 40088/14 et 40127/14, § 108, 15 octobre 2015, et Mamazhonov c. Russie, no 17239/13, §§ 132 133, 23 octobre 2014) » (Nous soulignons).

La Cour précise encore que :

« 87. Pour ce qui est de l'appréciation des éléments de preuve, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion » (F.G. c. Suède, précité, § 115, cité au paragraphe 83 ci-dessus). L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée » (Nous soulignons).

Enfin, la Cour énonce également que :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres, précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal, précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no

2345/02, § 54, CEDH 2005-VI, et *Al-Moayad c. Allemagne (déc.)*, no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007)» (Nous soulignons).

1.5. De la charge de la preuve

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

«128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (*H.L.R. c. France précité*, § 37, et *Hilal c. Royaume-Uni*, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (*Chahal précité*, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (*N. c. Finlande*, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet » (Nous soulignons).

La Cour précise :

« (...) qu'il faut adopter une approche différente pour l'évaluation de la situation générale régnant dans un pays donné. À cet égard, les autorités nationales qui examinent une demande de protection internationale ont pleinement accès aux informations. Pour cette raison, la situation générale dans un autre pays, notamment la capacité de ses pouvoirs publics à offrir une protection, doit être établie d'office par les autorités nationales compétentes en matière d'immigration (voir, *mutatis mutandis*, *H.L.R. c. France*, précité, § 37, *Hilal*, précité, § 60, et *Hirsi Jamaa et autres*, précité, § 116). Le paragraphe 6 de la Note du HCR précitée préconise une approche similaire, selon laquelle les autorités statuant sur une demande d'asile doivent tenir compte d'office de « la situation objective qui règne dans le pays d'origine en question ». De même, l'article 4 § 3 de la « directive qualification » requiert la prise en considération de « tous les faits pertinents concernant le pays d'origine » .

2. DE L'OBLIGATION DE MOTIVATION FORMELLE

En combinaison avec les dispositions et principes précités, il convient en outre de tenir compte de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent par contre avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 15 décembre 1980 prévoit, en son article 62, § 2, que « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce quant à elle, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des

motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (Nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat à ce sujet, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

Le Conseil d'Etat précisant encore que :

« Cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'Etat de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés » (Nous soulignons).

3. DU DEVOIR DE MINUTIE

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. APPLICATION EN L'ESPECE

1. La décision litigieuse est notamment motivée comme suit :

« Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Duitsland. Mocht de overname door Duitsland niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekommen van zijn nationale overheden ».

Il appert ainsi de la motivation de la décision que le requérant aurait introduit une demande d'asile en Allemagne et que la partie adverse décide de détenir ce dernier afin de demander à l'Allemagne de le reprendre en charge, sur base du règlement Dublin.

La partie adverse énonce cependant ensuite que dans le cas où une telle reprise en charge ne serait pas possible, la détention est nécessaire afin de solliciter un laissez-passer auprès des autorités nationales du requérant.

Il se déduit ainsi de la motivation de l'acte que la partie adverse effectuera des démarches en vue d'éloigner le requérant vers son pays d'origine, l'Erythrée, en cas de refus de l'Allemagne.

2. Ainsi qu'il a été exposé ci-dessus, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme citée précédemment, la partie adverse est en effet tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;

- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut, dans certains cas, exister uniquement en raison d'une situation de violence ;

- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

3.

A la lecture de la décision attaquée, force est pourtant de constater que la partie adverse n'a aucunement examiné ou même envisagé l'existence d'un risque de traitement contraire à la Convention européenne des droits de l'homme en cas de refus de l'Allemagne de reprendre en charge le requérant et d'expulsion dès lors de ce dernier vers son pays d'origine.

En effet, si la décision attaquée mentionne que la mesure adoptée ne constitue pas une violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, cette dernière est totalement muette en ce qui concerne le risque pour le requérant de subir un traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi dans son pays d'origine. L'article 3 de la Convention constitue pourtant un droit indérogeable, absolu et son respect s'impose dès lors avec d'autant plus de nécessité que celui dudit article 8.

4.

Le pays d'origine, l'Erythrée, ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises.

L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports, dont la partie adverse avait ou devait nécessairement avoir connaissance.

Les extraits suivants des rapports les plus récents énoncent ainsi :

- Human Rights Watch, "Country Summary: Eritrea", janvier 2017 :

« After 25 years of rule by unelected President Isaias Afwerki, Eritrea's citizens remain subjects of one of the world's most oppressive governments.

In May 2016, a United Nations Commission of Inquiry (CoI) established by the Human Rights Council in its final report said it found reasonable grounds to believe the government has committed numerous crimes against humanity. The government's "totalitarian practices" and disrespect for the rule of law manifested "wholesale disregard for the liberty" of Eritrea's citizens, the CoI concluded.

In turn, the council by resolution "condemn[ed] in the strongest terms" Eritrea's "systematic, widespread and gross human rights violations" and asked the General Assembly to submit the commission reports to all "relevant organs of the UN." The General Assembly took no public action on that recommendation at its October 2016 session.

(...)

Indefinite Military Service and Forced Labor :

By law, each Eritrean is compelled to serve 18 months in national service starting at 18 but in practice conscripts serve indefinitely, many for over a decade. Endless conscription remains a principal driver of migration. The CoI concluded that conditions of national service rise to the crime of enslavement.

(...)

Treatment of conscripts is often harsh, depending on the whim of the commander. Physical abuse, including torture, occurs frequently; (...). There is no redress mechanism for conscripts facing sexual and other abuses.

Attempts to flee are sternly punished. On April 3, new conscripts trying to escape from a convoy in Asmara were shot at by guards, killing several.

(...)

European countries continue to attempt to stem the flow of asylum seekers and migrants from Eritrea. A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses ».

- *Amnesty International, rapport annuel 2016/2017, Erythrée :*

« Droit de circuler librement

Le droit des citoyens de quitter le territoire était limité. Les autorités ont continué d'interdire aux personnes âgées de cinq à 50 ans de se rendre à l'étranger et quiconque tentait de passer la frontière était arrêté arbitrairement. Les personnes souhaitant partir pour des questions de regroupement familial étaient obligées de passer par les frontières terrestres et de prendre des vols au départ d'autres pays. Si elles étaient arrêtées par l'armée en chemin, elles étaient placées en détention sans inculpation jusqu'à ce qu'elles paient des amendes exorbitantes. Le montant dépendait de plusieurs éléments, notamment du commandant effectuant l'arrestation et du moment de l'année. Les personnes arrêtées au moment de la fête de l'indépendance, par exemple, devaient acquitter des amendes plus élevées. Il en était de même pour celles qui avaient tenté de traverser la frontière avec l'Éthiopie. La ligne de conduite consistant à « tirer pour tuer » sur toute personne essayant de s'échapper et de franchir la frontière avec l'Éthiopie a continué d'être appliquée. Les mineurs proches de l'âge de la conscription qui étaient interceptés étaient envoyés au camp d'entraînement militaire de Sawa.

Homicides illégaux

En avril, des membres des forces de sécurité ont abattu au moins 11 personnes à Asmara, la capitale. Plusieurs appelés du service national avaient tenté de s'échapper alors qu'ils se trouvaient à bord d'un camion de l'armée. Des passants auraient aussi été tués. Aucune enquête n'avait été ouverte sur ces homicides à la fin de l'année.

(...)

Droits des réfugiés et des migrants

Des milliers d'Érythréens ont fui leur pays cette année encore. Pour les seuls mois de janvier à juillet, le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) a recensé 17 147 demandeurs d'asile érythréens dans 44 pays. Ils étaient en butte à de graves atteintes aux droits humains dans les pays de transit ou de destination. Ainsi, en mai, le Soudan a expulsé des centaines de migrants vers l'Érythrée après les avoir arrêtés alors qu'ils tentaient de gagner la frontière avec la Libye. Par ailleurs, les Érythréens qui essayaient de se rendre en Europe risquaient d'être victimes de détention arbitraire, d'enlèvement, de violences sexuelles et de mauvais traitements.

Surveillance internationale

En juin, la Commission d'enquête sur les droits de l'homme en Érythrée [ONU] a communiqué ses conclusions au Conseil des droits de l'homme [ONU]. Elle a estimé que les autorités érythréennes s'étaient rendues coupables de crimes contre l'humanité depuis l'accession du pays à l'indépendance en 1991, notamment l'esclavage, les disparitions forcées, la détention arbitraire, la torture, le viol et le meurtre ».

- *Rapport du Rapporteur Spécial sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, Sheila B. Keetharuth, Comité des droits de l'homme, Nations Unies, 7 juin 2017 :*

« 14. During the reporting period, the Special Rapporteur received information indicating that Eritrea's military/national service programmes continued to be arbitrary, extended, and involuntary in nature, amounting to enslavement, as per the findings of the Commission of Inquiry.

15. Several interlocutors highlighted that forced recruitment into the military/national service also continued.

(...)

18. During the reporting period, the Special Rapporteur continued to receive reports of new cases of arbitrary arrest and detention. The reasons for the arrests appear to be those previously identified by the Commission of Inquiry, namely attempting to evade military service or trying to assist a family member in doing so; trying to leave the country; practicing an unauthorised religion; or offending a high-ranking Government or official of the People's Front for Democracy and Justice, the sole political party in the country.

(...)

23. According to reports received by the Special Rapporteur, the use of torture by Eritrean officials in civilian and military detention centres continues. In a report published in early 2017, Médecins Sans Frontières stated that its doctors in neighbouring countries have observed and treated patients from Eritrea with wounds, scars and other physical and psychological traumas consistent with their description of torture.

30. The Special Rapporteur is extremely concerned that the Government has not taken the necessary steps to address any of the areas highlighted by the Commission of Inquiry. In its final report, the Commission concluded that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed crimes against humanity in a widespread and systematic manner in Eritrean detention facilities, military training camps and other locations across the country over the past 25 years. Crimes of enslavement, imprisonment, enforced disappearances, torture, persecution, rape, murder and other inhumane acts have been committed as part of a campaign to instil fear in, deter opposition from and ultimately to control the Eritrean civilian population since Eritrean authorities took control of Eritrean territory in 1991.

(...)

38. Throughout the EU, about 93 percent of Eritrean asylum applicants continued to be granted some form of protection. This is in line with recently updated country of origin guidance in different countries, supporting the Special Rapporteur's assessment that the critical aspects of Eritrea's human rights situation remain unchanged. For example, the European Asylum Support Office published a report on issues related to national service and illegal exits in Eritrea in November 2016. It notes that individuals who leave Eritrea in violation of Eritrean law are subject to extrajudicial punishment upon return. Regarding voluntary returnees who had previously evaded draft, deserted or left the country illegally, the draconian laws are reportedly not applied at the moment, provided the returnees have regularised their relationship with the Eritrean authorities prior to their return. The report stresses, however, that not all Eritreans are able to regularise their relation before returning, especially those forcibly returned. Information published by the Swiss State Secretariat for Migration in January 2017 on the Eritrean civilian militia programme named Hizbawi Serawit, or the 'People's Army' notes, as did the Commission of Inquiry, that the legal basis of the programme is not known. In addition, punishment of service evaders is meted out inconsistently by the authorities. In some cases, the refusal to serve has no consequences, whereas in other cases, it leads to detention, forced recruitment into the military, or withdrawal of food coupons or business licenses.

(..)

41. In this context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the Commission of Inquiry, that Eritrean authorities consider as illegal those who leave Eritrea without an exit visa. Those who cannot obtain exit visas are individuals deemed to be draft evaders or military deserters, as well as political opponents who are considered to be traitors. Returning individuals in these categories risk detention in inhumane conditions and are most likely to be (re-) assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour. Additionally, 'regularising' the relationship with the Eritrean authorities, as the European Asylum Support Office

indicated, is not an option available to all potential returnees. As reported by the Commission of Inquiry, Eritreans abroad are requested to sign an "Immigration and Citizenship Services Request Form" to regularise their situation before they can request consular services. By signing the form, individuals admit that they "regret having committed an offence by not completing the national service" and are "ready to accept appropriate punishment in due course." Such procedure would provide a blank cheque for arbitrary punishment».

- *Forced Migration Review, "Post-deportation risks and monitoring", février 2017 :*

« Studies by UNHCR and Human Rights Watch in 2009 and 2014 found that simply having left Eritrea exposes the migrant and their family to investigations, reprisals and mistreatment. The Eritrean authorities suspect that people who have sought asylum elsewhere will have cited persecution in Eritrea as grounds for seeking asylum, or suspect them of having encouraged opposition groups from abroad. At the same time, British sources maintained in 2011 that people who have sought asylum are also suspected by the authorities of having left Eritrea illegally, which provides a further reason for carrying out investigations and subjecting them to reprisals and persecution. On their arrival, repatriated Eritreans are often held in overcrowded cells in poor conditions. Amnesty and UNHCR have reported arbitrary arrests, unjustified imprisonment and cases of mistreatment, torture and death. Cases of detention are numerous; people sent back from Malta in 2002 and Libya in 2004 were arrested on arrival and tortured, and some were very probably killed. According to the UN Special Rapporteur on Human Rights in Eritrea, asylum seekers whose claims are rejected "generally disappear on their return." Knowledge of such human rights violations do not seem to prevent the European Union from cooperating with the regime under the terms of the Khartoum Process, which aims to make returns easier ».

5.

Il résulte des extraits des rapports précités – qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres – que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée.

En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Il s'ensuit que l'éventuel renvoi du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports précités, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine, en violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

A tout le moins, et conformément à la jurisprudence de la Convention européenne des droits de l'homme, l'autorité – laquelle est en possession de telles informations – aurait-elle dû évaluer les conséquences d'un éventuel renvoi du requérant en Erythrée, au regard dudit article, ce qu'elle n'a manifestement pas fait.

En décidant dès lors du renvoi du requérant vers son pays d'origine en cas de refus de reprise en charge de l'Allemagne, sans avoir préalablement procédé à une appréciation du risque pour le requérant de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme s'il était renvoyé dans son pays d'origine, la partie adverse a violé ladite disposition.

Un tel défaut d'appréciation du risque de la part de la partie adverse constitue en outre une violation de son devoir de minutie, lequel lui impose de statuer en toute connaissance de cause, tenant compte de l'ensemble des circonstances pertinentes.

Enfin, s'il devait par impossible être considéré qu'une telle appréciation du risque a été effectuée par l'autorité en l'espèce, et que cette dernière a pu valablement estimer que le retour du requérant dans son pays d'origine ne constituerait pas une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme – quod non – il s'impose à tout le moins de constater que la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que toute considération relative à l'article 3 de la Convention précitée est absente de la décision."

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat verwerende partij niet onderzocht heeft of er een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou bestaan bij verwijdering naar zijn land van herkomst indien Duitsland niet met de overname zou instemmen. Hij verwijst vervolgens naar een aantal internationale rapporten die de situatie in Eritrea aan de kaak stellen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering daar hij, op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en hij op heterdaad betrapt was op inklimming waardoor hij door zijn gedrag geacht een gevaar is voor de openbare orde (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), hetgeen niet door verzoeker wordt betwist en reeds voldoende is om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekers vingerafdrukken werden op 15.09.2016 in Duitsland afgenomen, hetgeen evenmin door verzoeker wordt betwist, waardoor er conform de Dublin III-Verordening een overnameverzoek aan de Duitse instanties gericht dient te worden teneinde de verantwoordelijke lidstaat te bepalen voor verzoekers verzoek om internationale bescherming. Tot op heden werd dit verzoek nog niet overgemaakt aan de Duitse instanties en is er nog geen uitsluitel over het eventueel akkoord van Duitsland inzake die overname.

In ieder geval blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker zich bij de Belgische autoriteiten heeft aangemeld om zijn aanwezigheid te melden. Hij blijkt evenmin een gekend of vast verblijfsadres in het Rijk te hebben en heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren, waardoor er een risico op onderduiken bestaat. Reden waarom hij van zijn vrijheid is beroofd.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanhaalt beperkt hij zich tot een ongestaafd betoog. In het kader van artikel 3 EVRM is het nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker maakt zijn belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing, dat hij kadert in artikel 3 EVRM en in het feit zijn leven in gevaar is bij verwijdering naar zijn land van herkomst, dan ook niet aannemelijk.

Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van

het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij bij een repatriëring naar Eritrea het risico loopt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband wijst de verzoekende partij op recente rapporten van Human Rights watch van januari 2017, van Amnesty International van 2016/2017, het periodiek rapport van de Sheila B. Keetharuth, de "Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea" en op een artikel uit Forced Migration Review met betrekking tot de risico's en de opvolging van Eritreeërs die gerepatriëerd werden naar Eritrea.

Ter terechtzitting benadrukt de verzoekende partij, dat indien zij overgedragen wordt aan Duitsland zij afstand doet van haar beroep, daar haar vrees op een schending van artikel 3 van het EVRM enkel ten aanzien van Eritrea is. Op de terechtzitting van 14 juli 2017 kan de verwerende partij nog niet bevestigen dat de verzoekende partij aan Duitsland overgedragen wordt. Er is eveneens geen duidelijkheid of heden reeds de overname aan Duitsland gevraagd werd.

De rapporten die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift zijn van recente datum, werden opgesteld door internationale organisaties en hebben specifiek betrekking op de situatie van mensenrechten in Eritrea. Eén van de rapporten, met name het artikel van forced migration review die de resultaten weergeeft van onderzoeken van UNHCR en Human Rights Watch, heeft specifiek betrekking op Eritreeërs die gedwongen terugkeren naar Eritrea. In dit artikel wordt er gewezen op mishandelingen, foltering en verdwijningen van Eritreeërs wiens asielaanvraag afgewezen werd en die naar Eritrea teruggekeerd zijn.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het *in casu* dat op het eerste gezicht ook wel concrete gegevens betrokken op haar zaak aanwezig zijn in het administratief dossier. Immers uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit mailverkeer van een medewerker van de verwerende partij van 7 juli 2017, blijkt dat de verwerende partij zelf melding maakt van een asielaanvraag in Duitsland. Dit dateert weliswaar van na de bestreden beslissing, maar toont aan dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen grondig onderzoek gedaan heeft naar de concrete situatie van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij effectief de mogelijkheid gehad heeft om haar concrete situatie toe te lichten. Het administratief verslag van 6 juli 2007 lijkt *prima facie* louter betrekking te hebben op de gerechtelijke feiten van de verzoekende partij.

Hoewel het op heden niet aan de Raad bekend is hoever het onderzoek naar de asielaanvraag van de verzoekende partij is gevorderd en of er al dan niet reeds een beslissing werd getroffen door de Duitse autoriteiten, meent de Raad dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, voldoende concrete gegevens bevatten die een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek vereisen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te doen.

Daar op het eerste gezicht nog onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea en de verwerende partij inmiddels erkent dat verdere contactname met de Duitse autoriteiten vereist is en dat dit heden nog niet gebeurd is, lijkt de verzoekende partij bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

De grief lijkt ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het enig middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bovenstaande bespreking van de grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM worden gevolgd, het middel op grond van artikel 3 van het EVRM lijkt ernstig.

Conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel wettelijk vervuld als een middel ernstig wordt bevonden gesteund op de grondrechten van de mens, zoals artikel 3 van het EVRM, waarnaar wordt verwezen in artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS